

men da den højtærede Konseilspræsident har erklæret sig rede til at træde i hans Sted under Forhandlingerne her, vil Mødet kunne genoptages med Punkt 3 paa Dagsordenen:

Eventuelt: Eneste Behandling af Fællesudvalgets Indstillinger angaaende Forslag til Lov om Forlængelse af Lovene Nr. 86 og Nr. 89 af 15. Maj 1903 om Menighedsraad og om et kirkeligt Udvalg.

(Fællesudvalgets Indstillinger findes i Tillæg B. Sp. 73 ff.)

Da Fællesudvalgets Indstilling ikke har været omdelt trykt til Tingets Medlemmer i de 2 Dage, som Forretningsordenens § 20 foreskriver, vil denne Sag kun kunne behandles under Forudsætning af Tingets Samtykke. Jeg vil imidlertid anse dette Samtykke som givet, hvis ingen udtaler sig derimod. (Ophold.) Samtykket er saaledes givet.

Angaaende Afstemningen over Indstillingerne skal jeg bemærke, at der først vil blive stemt over det Forslag, der er stillet af et Mindretal bestaaende af 2 Folketingsmedlemmer, og at der derefter vil blive at stemme over det Forslag, der er stillet af 15 Medlemmer. For saa vidt dette maatte blive forkastet, vil der endelig være at stemme over det Forslag, som er stillet af 7 Medlemmer.

Indstillingerne sattes under Forhandling.

Ordføreren (Reedtz-Thott): Som Ordfører for de 15 Medlemmer skal jeg tillade mig at bemærke, at naar vi ere komne til det i vor Indstilling angivne Resultat, er det, fordi man fra alle Sider har ønsket at komme til en Forstaaelse og faa en Forlængelse af Loven om Menighedsraadene. Det har bragt os til at enes om et Forslag, hvori man fra begge Sider har bøjet sig mod hinanden. Jeg skal med Hensyn til Formen for Indstillingen bemærke, at den er noget afvigende fra den Form, som man i Almindelighed har brugt ved Indstillinger fra et Fællesudvalg. Ærede Medlemmer ville imidlertid se, at dette er den letteste og bekvemmeste Maade til at sætte sig ind i Sagen, og at det ganske sikkert ogsaa er den mest tydelige Maade at faa denne Sag frem paa. — Til det, jeg nu har ytret som Ordfører, ønsker jeg at knytte nogle Bemærkninger.

I de Aar, hvor Spørgsmaalet om Menighedsraadene har været fremme, har det gaaet som den røde Traad gennem Forhandlingerne, at der fra en stor Del af Medlemmerne i Rigsdagen er stillet det samme Forlangende, som højlydt er rejst ude i Folket, at man ikke ønskede at gaa til en Ordning af Menighedsraadene, uden at der samtidig blev indstiftet et centralt Raad. Samtidig med, at der blev indstiftet Raad for de forskellige Menigheder, forlangte man et Raad, hvori den samlede Kirke var repræsenteret, paa samme Maade som de enkelte Menigheder vare det i Menighedsraadene. Jeg tror, at man kan sige, at det har egentlig været det centrale i de Fordringer, som ere stillede i denne Sag. Naar nu disse Forhandlinger, der ere førte her om Menighedsraadsloven, og som hidtil have ført til, at den er vedtagen i forskellig Skikkelse i de to Ting, skulde ende saaledes, vilde jo Resultatet deraf blive, at der ikke kom nogen Lov om Menighedsraadene, og de bestaaende Menighedsraad vilde da forsvinde. Jeg vilde betragte det som noget højt uheldigt, om en saadan Institution, der har bestaaet i en Række af Aar, saaledes skulde forsvinde. De have ganske sikkert paa mange Steder gjort deres Gavn. Ganske vist vilde man jo nok kunne sige, at naar man ikke kunde faa en central Myndighed, et kirkeligt Udvalg, samtidig, kunde man vel ogsaa nok undvære Menighedsraadene. Dette kan der naturligvis være forskellige Meninger om, men det har for os, der ere gaaede med til den foreslaaede Ordning, ikke været det afgørende. For os har der staaet en anden Betragtning som den afgørende, saaledes som det allerede er blevet fremført af det ærede Medlem (Goos), der forrige Gang talte paa mine Vegne, da jeg var forhindret fra at være til Stede, nemlig Hensynet til den store Fare, der for alle os, der ønske en Forfatning for Kirken, ligger i, at det, som nu er begyndt og hvortil der er lagt en Grund gennem Menighedsraadene og det kirkelige Udvalg, ganske skulde forsvinde fra Jordens Overflade, saa at vi igen staa med tabula rasa. Hele den Bygning, som er paabegyndt, hele det Arbejde, der er blevet udført gennem det kirkelige Udvalg og Menighedsraadene, vil da forsvinde. Man kunde sige, at det dog nok vilde efterlade noget Spor. Men det er jo dog givet, at naar Arbejdet saa en Gang blev taget op igen, vilde det blive paa et nyt Grundlag, og den Kontinuitet, vi maa ønske, vilde være borte. Denne Betragt-